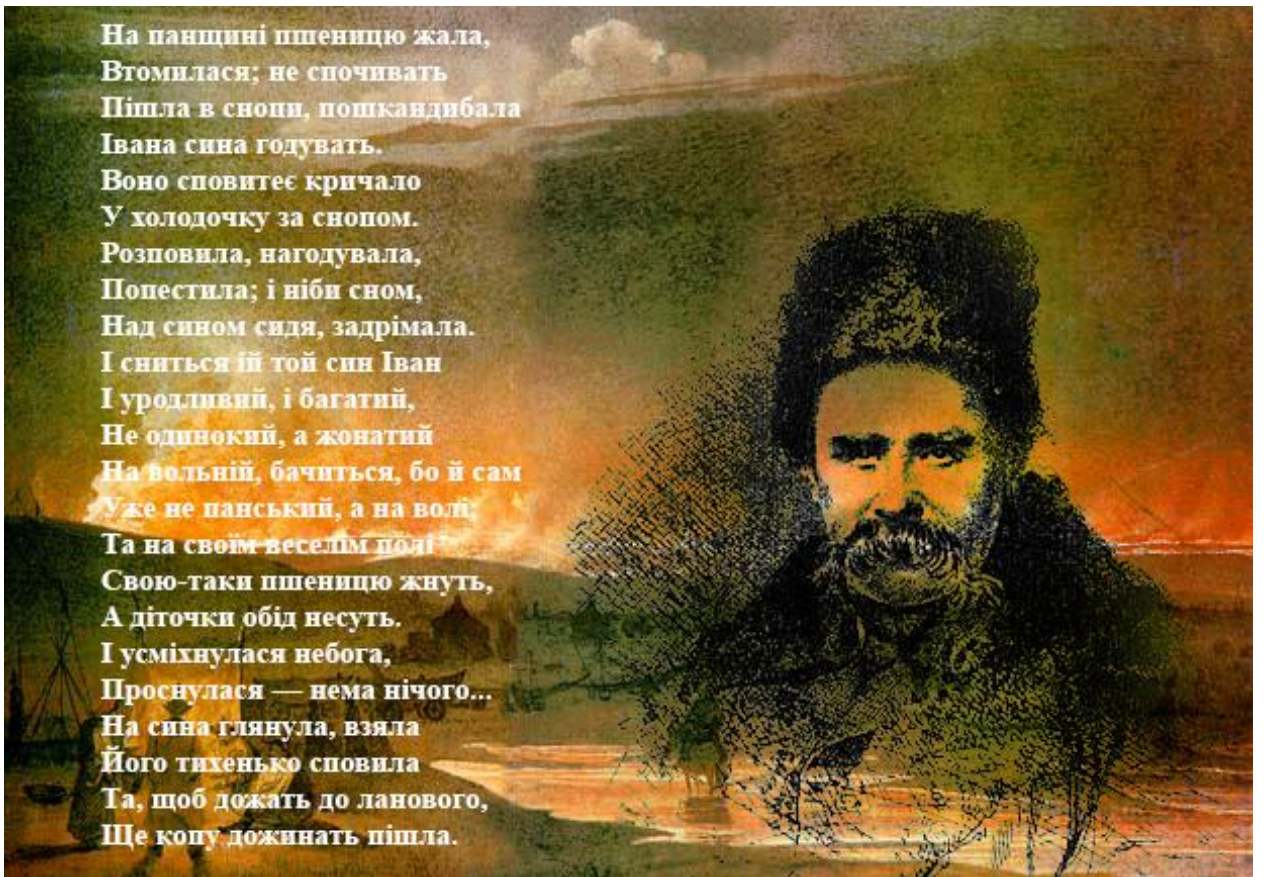
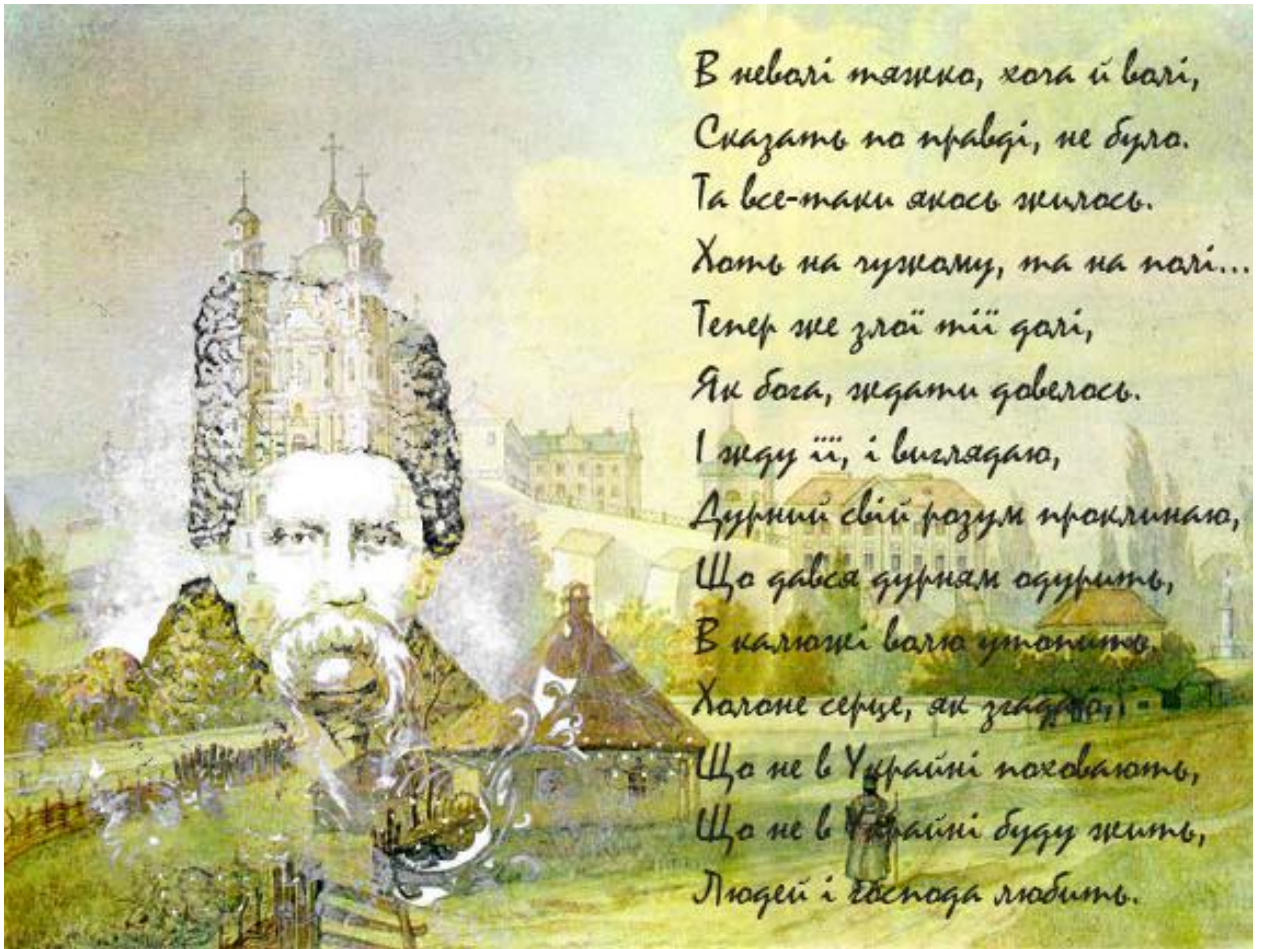

На панщині пшеницю жала,
Втомилася; не спочивать
Пішла в снопи, пошкандибала
Івана сина годувать.
Воно сповитєє кричало
У холодочку за снопом.
Розповіла, нагодувала,
Попестила; і ніби сном,
Над сном сидя, задрімала.
І сниться їй той син Іван
І уродливий, і багатий,
Не одинокий, а жонатий
На вольній, бачиться, бо й сам
Уже не панський, а на волі;
Та на своїм веселім полі
Свою-таки пшеницю жнуть,
А діточки обід несуть.
І усміхнулася небога,
Проснулася — нема нічого...
На сина глянула, взяла
Його тихенько сповила
Та, щоб дожать до ланового,
Ще копу дожинать пішла.

В неволі тямлю, хога і волі,
Сказати по правді, не було.
Та все-таки ахось милось.
Хоть на шумаму, та на полі...
Тепер же злої тії долі,
Як бога, мдати довелось.
І мду її, і виглядаю,
Дурний свій розум проклінаю,
Що дався дурням одурити,
В калюші волі утопити.
Халоне серце, як задрігало,
Що не в Україні поховано,
Що не в Україні буду жити,
Людей і Господа любить.